

Proviron[®] Gazette

Magazine voor de medewerkers van Proviron • Winter 2012-2013

Geen hobby duurzamer dan wandelen

10 Bezoek aan de
Hooge Maey

Iedereen
duurzaam

08

Wim Michiels zet vizier op 2013

“Het is nu aan de
marktontwikkelaars” **20**

Een ontmoeting met Luc Sys (project engineering) en Jan Van Meirvenne (ICT Lotus Notes Projects)

Kilometervreters Jan en Luc zetten
graag hun beste beentje voor.

Duurzame sporters

Voor het avontuur en de beweging

Geen hobby is duurzamer dan wandelen: ze is goedkoop, altijd en overal te beoefenen, gezond, alleen of in gezelschap mogelijk ... Voor Luc (51) en Jan (48) is het hun favoriete tijdverdrrijf, al beleven ze het allebei op een totaal verschillende manier.

Wandelen staat niet meteen in het lijstje van meest hippe sporten. Wat maakt het voor jullie zo leuk?

Jan: Het buiten zijn. Vooral in de natuur vind ik het heerlijk stappen. Die voorliefde voor het buitenleven heb ik in de jeugdbeweging opgedaan. Op mijn vijftiengste heb ik me aangesloten bij een wandelclub en is de bal aan het rollen gegaan. Te voet heb je de kans om zoveel dingen op je pad te

ontdekken. Je komt van alles tegen: een kasteel of museum waardoor je weer een stukje geschiedenis meepikt, mooie landschappen of leuke plekjes, maar ook interessante, vriendelijke mensen en niet alledaagse situaties.

Luc: Wandelen houdt ons in beweging en rust roest, nietwaar? Mijn vrouw en ik fietsten vroeger vaak. Maar toen Lieve met haar knie begon te sukkelen, zochten we iets anders waar we allebei konden van

genieten. Twee van mijn schoonbroers waren lid van een wandelclub, daardoor waren we eerst drie

Luc: "Samen wandelen is goed voor je relatie."

jaar bij de Kreetrekkers in Kortemark aangesloten en nu bij Hoger Op in Woumen. Wandelen gaat voor Lieve een stuk beter en we doen het allebei graag.

Het is goed voor je relatie om een gezamenlijke hobby te hebben. En je komt al eens (oud-)collega's tegen.

Zoals elkaar?

Luc: Nee. We werken op hetzelfde bedrijf, carpoolen zelfs, maar hebben nog nooit samen gewandeld. We doen dat dan ook op een heel andere manier.

Jan: Ik heb vroeger wel in het wandelclubcircuit gezeten en deed mee aan die georganiseerde tochten, maar dat is nu mijn ding niet meer. Op een dag was er in de wandelcatalogus van de club geen enkele fijne tocht in de buurt meer te vinden. We besloten om dan maar een stukje van de GR128 (*) te doen: van Laarne tot Dendermonde. En dat is zo goed meegevallen, dat ik sindsdien niets anders meer wil. Op die manier ben je veel vrijer: je vertrekt en stopt wanneer je wilt, bent niet gebonden aan controleposten, komt meer tegen op je weg . . .

Luc: Je verdwaalt meer. *(lacht)*

Jan: "Ook tijdens het verdwalen, kun je op interessante plaatsen komen."

Jan: Dat kan, maar zelfs tijdens het verdwalen, kun je op interessante plaatsen komen. Avontuur noem ik dat. Je zorgt dat je alles bij hebt in je rugzak en volgt de witrode markeringen van de Grote Routepaden zo lang je wilt. En het klopt dat er af en toe zo'n markering weg is of niet meer goed zichtbaar is, waardoor je verkeerd loopt. Maar dat is net prettig. En je hebt meestal nog een gidsje of een stafkaart om op terug te vallen.

Luc: Ik ben geruster als ik de pijltjes kan volgen die de wandelclub er de dag voordien geplaatst heeft. *(lacht)* Anders loop ik gegarandeerd verloren. Die controle- en rustplaatsen onderweg zijn ook altijd

Luc: "Een route ziet er elk seizoen weer anders uit."

welkom. Je kiest vooraf welke afstand je wilt afleggen en je weet dat de lus je mooi terug tot bij het vertrekpunt brengt, daar waar de auto staat. Het eventuele nadeel is dat je vaak in dezelfde streek vertoeft of op de duur dezelfde route aflegt. Maar eigenlijk vind ik dat niet erg. Het belangrijkste is om in beweging te zijn. Bovendien ziet een parcours er telkens weer anders uit, afhankelijk van het weer,

Luc: "Wandelen houdt me in beweging. Rust roest, nietwaar?"

de seizoenen en de richting waarin je ze stapt.

Jan: Dat klopt. Ik zeg altijd dat je elk parcours acht keer moet doen: elk seizoen een keer in beide richtingen. Er is ook al een groot verschil tussen 's morgens en 's avonds, dus je kan elke weg gerust een aantal keer doen zonder dat hij begint te vervelen. Maar die GR-routes in binnen- en buitenland vind ik toch het leukst. De GR5A loopt bijvoorbeeld over bijna zeshonderd kilometer rondom Oost- en West-Vlaanderen. Gespreid over een aantal weken wandel je dan de verschillende etappes en op het einde kun je zeggen dat je volledig rond Oost- en West-Vlaanderen gewandeld hebt. Of de GR129: die loopt van Brugge naar Aarlen en nadien kun je ►

Je zorgt dat je alles bij hebt in je rugzak en volgt de witrode markeringen van de Grote Routepaden zo lang je wilt.

Jan: "Het is toch prettig te kunnen zeggen dat je dwars door Vlaanderen bent gewandeld."

zeggen dat je zeventhonderd kilometer dwars door België hebt gelopen. Da's toch geestig? Zo heb ik alle Grote Routepaden in België in de twee richtingen gestapt.

Waar, hoe vaak en hoe ver wandel je gemiddeld?

Jan: Als ik niet kan gaan wandelen, komt het niet goed met mij. *(lacht)* Ik ga dus wekelijks op pad, meestal in het weekend of soms tijdens een dagje verlof. Niets kan me tegenhouden, al is het niet leuk om te vertrekken in de regen. Mijn vrouw is daar minder fanatiek in, dus ga ik soms alleen. Met zijn tweeën doen we gemiddeld twintig à vijfentwintig kilometer, maar in mijn eentje doe ik daar nog eens tien bij. Op zo'n dagen sta ik om vier uur 's morgens op om de eerste trein te nemen richting Ardennen.

Luc: Mijn vrouwtje zit in de verzorging en moet om de veertien dagen een weekend werken. Maar het andere weekend gaan we stevast twee dagen wandelen. We beginnen 's morgens met een gezellig ontbijt met zelfgebakken broodjes en maken ons klaar voor de wandeling. Alleen als het regent, vertrekken we niet meteen. Per dag doen we een kilometer of twaalf – zo'n vijfentwintig à dertig op een weekend. We kiezen meestal wandelingen uit West-Vlaanderen en als het kan in de buurt

van Veurne zoals rond Nieuwpoort, Brugge of in het Heuvelland. Meer en meer zijn er ook Franse wandelclubs actief. Frans-Vlaanderen is dan ook prachtig om te wandelen zoals in Cassel, Catsberg tot zelfs aan Cap Blanc-Nez en Cap Gris-Nez. Het is vlakbij huis en toch lijkt het altijd een beetje vakantie. In Noord-Frankrijk lijkt de tijd wel stil te staan.

Jan: Wij gaan ook meestal in Frankrijk wandelen. Vanuit Poperinge is Parijs immers dichterbij dan de Ardennen. In Frans-Vlaanderen waan je je begin jaren 1900: de sfeer, de mentaliteit ... De omgeving is er ook zo anders dan in België, waar alles volgebouwd is.

Doen jullie ook wandelvakanties?

Luc: Onze reisbestemming kiezen we niet in functie van goeie wandelpaden. We gaan meestal naar de zon om wat te rusten, cultuur op te snuiven en een uitstapje te doen en er zal wellicht ook wel wat gewandeld worden. Dit jaar zijn we naar Madeira geweest en hebben we langs de levada's gewandeld, dat zijn oude irrigatiekanaaltjes die het water door de bergen van het noorden naar het zuiden brengen.

Jan: Onze vakantie staat wel in het teken van wandelen. Dan huren we een huisje en maken we dagtochten. Intussen gaan de kinderen niet meer mee, maar zij hebben die wandelvakanties ook altijd heel prettig gevonden. Ingrid en ik gaan het komende jaar weer een aantal rugzaktrekkingen doen, onder meer in Zuid-Frankrijk: van Cahors naar Albi. En een trip langs De Loire: we vertrekken aan de bron in de Ardèche en zien wel hoe ver we geraken.

Een keer per jaar trek ik er ook voor drie weken alleen op uit. Dan vertrek ik zonder plan op punt A en ik beslis op het moment zelf hoe ik de etappes indeel en waar ik zal overnachten.

Heb je nog droomwandelingen?

Jan: Ik zou graag eens een jaar onderweg zijn met de rugzak. Waarheen speelt niet zoveel rol. Tot in Jeruzalem misschien. Of tot Moskou en terug. Europa rond eventueel. Och, mijn verlanglijstje is nog lang en er komen enkel maar wandelingen bij.

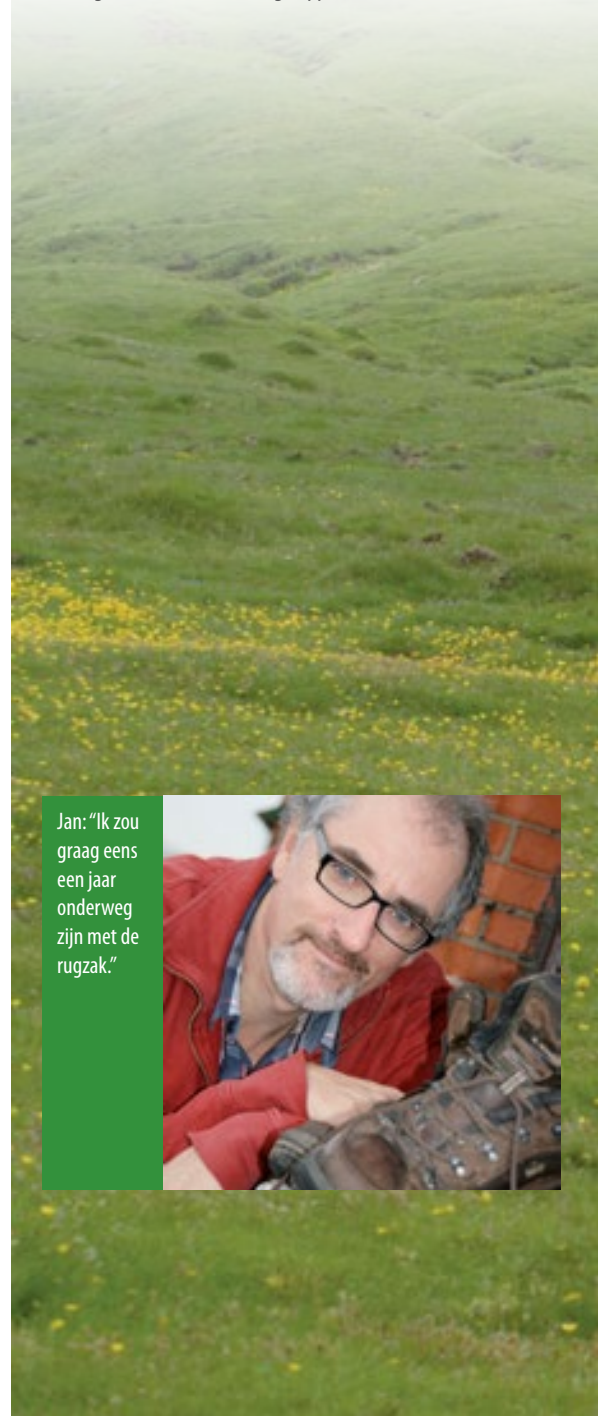
Luc: Op mijn verlanglijstje staat vooral nog lang

te kunnen wandelen en zo in beweging te blijven. Verder heb ik op dat vlak geen grote dromen. Ik heb twee 'Dagstappers' gekregen waaraan Jan heeft meegewerkt en die wil ik misschien in de zomer wel

Luc: "Op mijn verlanglijstje staat vooral nog lang te kunnen wandelen en zo in beweging te blijven."

eens proberen. Dat wordt nog spannend... *(lacht)* Dan is die trappist achteraf dubbel en dik verdiend!

Jan: Een goed abdijbierje hoort er bij! Ik heb inderdaad meegewerkt aan twee Dagstappers uit de

Jan: "Ik zou graag eens een jaar onderweg zijn met de rugzak."

reeks van Lannoo in samenwerking met Grote Routepaden. De eerste in Frans-Vlaanderen, de tweede in ons eigen West-Vlaanderen. En als vrijwilliger heb ik ook twee topogidsen helpen ontwerpen. Als ik dan toch aan het wandelen ben . . .

Ten slotte: Jan, wat met de veelbesproken en alom bekende GR20 in Corsica?

Jan: Tja, dat is intussen een mythische GR geworden, net als de Dodentocht van honderd kilometer in Bornem. Zoveel mensen willen hem gedaan hebben, omdat het parcours zo bekend – of berucht – is. Maar eigenlijk is het de meeste deelnemers

niet om het wandelen te doen. Vaak is het een wedstrijd en velen geven op. En dat terwijl er nog zoveel andere boeiende tochten zijn van honderd kilometer of meer, waar geen haan naar kraait. En

Jan: “De mythische GR20 is boeiend, maar voor mij niet het summum.”

alle deelnemers wandelen ze uit. Met de GR20 is het net zo: er zijn nog veel meer GR's die eigenlijk nog zwaarder zijn en ook erg de moeite. Al geef ik toe dat het wel speciaal is om een eiland als Corsica van noord naar zuid te doorkruisen. Voor mij is de GR20

een van de vele GR's, maar zeker niet het summum. De GR4 door de Provence is volgens mij veel interessanter: eerst 700 à 800 meter stijgen om vervolgens 1700 meter steil af te dalen op een kiezelwegje. En dan nog zelf bevoorrading- en overnachtingplaatsen zoeken.

Luc: En dat terwijl ik al lang blij ben wanneer ik niet verloren gelopen ben. *(lacht)*

Jan heeft ook een website: www.wandelwereld.be.

(*) GR staat voor Grande Randonnée of Grote Route. De uitgestippelde paden vind je vooral in Europa en zijn te herkennen aan de witrode markeringen

Jan: “Ik heb meegewerkt aan de Dagstappers van Frans- & West-Vlaanderen uit de reeks van Lannoo en als vrijwilliger twee topogidsen ontworpen.”

Luc: “Na de wandeling: een trappist als beloning!”

Je zou voor minder verdwalen . . .